

Associació Cultural de Dones

Un any més l'estiu comporta el final de les activitats que duu a terme aquesta associació. La festa en homenatge a la gent gran i l'acabament de les activitats diàries i/o setmanals en són la cloenda.

L'Associació de Dones pretén ser una entitat viva, activa dins del poble i implicada en la seva vida cultural i associativa. Els reptes que la nova junta de l'associació ens plantejem per al proper curs són:

- difondre l'associació i les seves activitats per tal de captar noves sòcies
- ampliar el ventall d'activitats que oferim per tal d'arribar als diferents col·lectius de dones que integren l'associació

- coordinar la nostra actuació amb la de la resta d'entitats i les actuacions del mateix ajuntament per a racionalitzar i optimitzar els recursos que disposem

El parèntesi que suposa l'estiu ens ha de permetre treballar per endegar aquesta nova etapa i tornar al setembre amb energies renovades i noves idees per a continuar.

Des de la junta agraïm, un cop més, tant a les monitores com a les sòcies que hi prenen part la seva col·laboració i participació.

Esperem que ens feu arribar les vostres inquietuds i suggeriments per poder dur a terme aquesta tasca.

Bon estiu!

Associació Cultural de Dones d'Alpicat

Jo canto, tu cantes, ell canta...

Benvolguts lectors i lectores d'*El Nou Pinetell*,

Som la Coral Sant Bartomeu d'Alpicat i... ah!, que no sabíeu que hi ha una coral al nostre poble?, de veritat?, que no heu vist mai rondant pel poble una colla d'homes vestits amb vestit negre i corbata de llacet?

Què pensàveu, que érem cambres de la Fonda? Doncs no, som cantaires de la coral (o, almenys, ho intentem ser). Segurament algun dia ens hem creuat pel poble, quan anem a fer alguna actuació, o ens hem vist per les festes

majors, o en algun acte que organitza el nostre ajuntament, o cantant havaneres al Parc del Graó... Potser algun dia ens heu escoltat a l'església del poble, a la Missa del Gall, a les comunions del maig, a les misses de les festes majors...

O és que pensàveu que les cançons que sentíeu a l'església en aquets actes es reproduïen d'un disc?

Doncs no, som nosaltres. En viu i en directe (el tema del *play-back* el deixem pels grans artistes internacionals). Si sou a l'església i alceu una

miqueta el cap, mirant cap enrere, veureu que a dalt al cor estem nosaltres, allà tots arraulidets i calladets sense obrir la boca (bé, la boca sí que l'obrim quan ens toca cantar...).

Us he parlat dels vestits negres i les corbates de llacet però a la nostra coral també hi ha dones, i quines dones! Valen un imperi i canten com els àngels! Si no fos per elles, els homes només podrien cantar caramelles, la *Parrala* i els gols del Barça. Si les veieu pel poble veureu quin goig que fan. Tenen diferents vestits llargs de colors i complements variats per fer combinacions i composicions. És clar, són més presumides que nosaltres, els homes, que amb poqueta cosa ens conformem.

Em deixava una persona molt important a les nostres vides, la nostra directora, l'Emy Boira i Gatius. Quina paciència que té amb nosaltres! Quina sabiduria, templança, saber estar, mà esquerra i mà dreta per donar-nos el millor d'ella mateixa, per extreure de les nostres cordes vocals, del nostre diafragma, del nostre cap i del nostre cor el millor del millor, perquè una cançó soni com ha de sonar, amb afinació, amb dolçor i tendresa, amb amor i amb sentiment. I això que la majoria de nosaltres, per no dir gairebé tots, no sabem solfa, ni partitures, ni cultura musical.

Ah, i també m'oblidava d'una altra cosa molt important per a la nostra coral: els nostres socis protectors, que no canten per no molestar però que sempre estan al peu del canó, fent-nos costat amb tot, acompanyant-nos a les nostres actuacions, aguantant-nos les jaquetes, les bosses de mà, les càmeres fotogràfiques i els nens quan nosaltres cantem i fent-nos de claca desinteressada i entregada a les nostres actuacions.

Gràcies, a tots, de tot cor.

Vull fer un petit resum del que ha estat aquesta temporada 2009 – 2010 a la nostra coral. Cada començament de temporada, al setembre, incorporarem al nostre ampli repertori 3 o 4

cançons noves, de diferents estils, que l'Emy s'encarrega, amb perseverança i paciència, d'ensenyar-nos.

Aquest any hem minvat les nostres actuacions, potser també hem notat la crisi. Nosaltres continuem preparats per sortir a la pista quan faci falta.

Al desembre vam cantar a la Missa del Gall a l'església d'Alpicat i vam fer el tradicional concert de cançons nadalenques, rematant-lo amb un sopar de cantaires i socis com a comiat de l'any 2009. Al mes de gener, la tradicional cantada de la missa de Festa Major en honor a Sant Sebastià. Al mes d'abril vam agafar l'autocar del Morell per anar-nos-en a la població costanera de Cubelles (Barcelona), invitats per la coral d'aquest poble, amb motiu del 6è Festival de Cant Coral. Hi van participar, també, el Cor l'Espiga de Cubelles, la Coral Jove de Sentmenat (Barcelona) i la Coral les Sang et Or d'Arles de Tec (França). Hem de dir que ens ho vam passar d'allò més bé i estem molt agraïts del tracte que ens van donar. Més endavant, farem, probablement, algun intercanvi amb alguna d'aquestes corals. Per cert, els membres de la coral francesa eren uns marxosos, molt alegres i, si ens despistem, en marxar de Cubelles, fem intercanvi d'autocars i apareixem a França de matinada.

Al mes de maig vam parar bojos, un no parar de cantar, cap de setmana sí i camp de setmana també. El 9 de maig vam cantar a Vilanova de la Barca, juntament amb la Coral de la Portella, dins del cicle Segrià Corals, que organitza el Consell Comarcal del Segrià, i que enguany homenatjava la senyora Carme Valls. El 15 de maig vam cantar a la missa de la festa de Sant Isidre, amb processó inclosa pels carrers d'Alpicat, portant a espatlles el sant, com ja és tradició. El 16 de maig vam cantar a la festa d'homenatge als padrins del poble, festa que no ens perdem cap any, plogui o nevi, ja que la considerem una festa molt entranyable i

emotiva, que ens omple de joia i satisfacció poder-hi participar any rere any, aportant el nostre petit gra de sorra a fer feliços per uns instants els nostres padrins. Continuem... el 23 de maig tornem a agafar la *tartana* del Morell i ens n'anem a Massalcoreig, per fer una

cantada d'intercanvi, convidats per la Coral de Massalcoreig. Agraïts, també, per la bona acollida que ens varen donar el poble i la coral de Massalcoreig. I per acabar aquest estressant mes de maig, el dia 30 vam cantar a l'església d'Alpicat, a les comunions dels nens i les nenes, amb sessió doble, i és que aquest poble ha crescut tant i hi ha tanta canalla que les comunions les han de fer en dos parts perquè l'església s'ha quedat petita. I ja per acabar, el dia 2 de juliol vam cantar unes quantes havaneres i ranxeres al concert que organitza l'ajuntament cada any, dins el cicle Divendres a la Fresca.

Ah!, i l'excursió de final de curs! El dia 27 de juny, la tradicional sortida de fi de curs a Montserrat (volíem anar enguany a Honolulu, però la butxaca no ens ha respost). Ens ho vam passar d'allò més bé, visitant la Basílica, cantant, fent visites pels voltants, dinant tots junts (cantaires, socis protectors i acompanyants), tots amb bona germanor, com és costum a la nostra associació.

... Bé, continuo -perdoneu la interrupció però he hagut d'anar un moment a fregar els plats de casa perquè vindrà la dona de treballar i si veu els plats bruts em tocarà retret i no em deixarà anar a cantar a la Coral...

Ja per acabar volia fer un petita crida a totes les persones que viuen a Alpicat, a les que són d'aquí i a les que són d'allí, a les que canten a la dutxa i a les que canten *cap endins*, a les creients i a les agnòstiques, a les sopranos i a les contraalts, a les tenors i a les baixos, a les grasses i a les primes, a les joves i a les no tan joves, a les esquerranes i a les dretanes, a les que viuen i a les que conviuen, a les riques i a les no tan riques, a les emprenedores i a les moderades, a les alegres i a les tímides, als homes i a les dones, en definitiva, a tothom (m'està quedant com un anunci de la Coca-Cola, oi?). Veniu a conèixer la Coral Sant Bartomeu d'Alpicat. No costa res (bé, de fet sí que costa, 3 euros al mes, que no van enlloc). Veniu qualsevol dilluns a la nit al Casal, a partir del mes de setembre. Veniu a escoltar-nos o a donar-nos suport. A apuntar-vos com a cantaires (com més serem, més riurem). Viureu una experiència molt gratificant. Cantar és la teràpia perfecta per a desestressar-nos. Cantar és bo per a la salut. L'estona que estareu als assajos

desconnectareu de tots els problemes i maldecaps. Segons uns estudis recents d'una universitat molt famosa (americana, per cert) resulta que cantar és bo per deixar enrere la crisi. Ja veieu que tot són avantatges.

Animeu-vos, doncs! Us esperem a tots (bé, a tots de cop potser no, que no hi cabrem, millor que vingueu a tongades).

Jo sé del cert que hi ha gent que viu a Alpicat, que estan cantant en alguna coral de Lleida, oi que sí? I quan arriba l'hivern i fa molt fred s'han d'omplir de valor per desplaçar-se a Lleida, buscar apartament... Opteu per la comoditat del poble, que caminant s'arriba a tot arreu i, a més, fareu exercici, que és bo per a la salut.

Som una coral oberta a tothom (si algú canta molt i molt malament ens ho pensarem i plantejarem algun trasplantament de veu) però tret d'això, hi cap tothom.

Ara sí que acabo perquè m'estic fent molt pesat i segur que us bé de gust seguir llegint articles interessants d'*El Nou Pinetell* que, per cert, és una revista que val molt la pena de llegir, on tothom hi cap, com la famosa cançó del Jaume Sisa.

L'any vinent la nostra coral celebrarà el 20è aniversari. Com passa el temps! I penses, i amb el pensament tornes enrere, i recordes els bons moments i els no tan bons que ens han tocat viure: aquella cantada a la basílica de Montserrat, aquelles macrocantades al Palau de Sant Jordi, al Palau Olímpic de Badalona, amb milers de cantaires de Catalunya al teu costat, que et fan sentir com una formigueta davant de tanta magnitud i que t'omple el cor de joia pensant que ets particip d'un acte històric i irrepètible, potser. Recordes tantes cantades arreu de Catalunya, a Barcelona, a Sabadell, a Tarragona, a l'auditori de Lleida, a França, a Itàlia, i a tants i tants llocs; tots els viatges i excursions que hem fet de final de curs; tots els sopars i dinars que hem compartit; totes les vivències i experiències que hem viscut. De tot això jo em quedo amb la germanor i també em quedo amb els companys i les companyes que ens han deixat en aquest llarg camí i que, per desgràcia, ja no ens acompanyen físicament, tot i que sabem del cert que espiritualment sempre estaran amb nosaltres i els tindrem per sempre dintre dels nostres cors i dels nostres pensaments. No us oblidarem mai, companys: Josep Maria, Jaume, Balbina, Montse i el meu estimat Toni.

Potser haurem d'incorporar al nostre repertori la famosa cançó d'en Serrat *Ara que tinc vint anys* (no seria mala idea, a veure què en pensa l'Emy).